Emme Onerva

SEKASORRONKUJA 7

Tapahtuipa kerran taloyhtiössä...

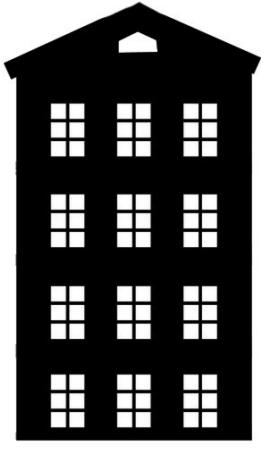

© 2018 Onerva, Emme
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0629-9

Sekasorronkuja

7

Tämä tarina ei ole tosi, mutta se voisi olla.
Jos uskallat olla mukana, niin voin vaottaa
sinulle Sekasorronkuja seitsemän ovea ja
pääset kurkistamaan ihan tavallisten
taloyhtiössä asuvien ihmisten elämää.
Kunhan vain muistat, että tämä tarina
ei ole totta, mutta se voisi olla.

Emme Onerva

Sekasorronkuja 7:ssä sijaitsee pieni kerrostalo. Sen seinät on rapattu ja maalattu vaalean sinisellä. Sinistä ei tosin joka paikassa enää näy, sillä rappaukset ovat osittain rapistuneet ja tipahdelleet maahan. Loppusyksystä, kun illat alkavat pimentyä, valaisee kolme katulamppua talon julkisivua ja uudet valkoiset ikkunanpokat näyttävät suorastaan hehkuvan pimeässä. Melkein kaikissa ikkunoissa, jokaisessa neljässä asuinkerroksessa, näkyy valot. Vaikka talo ei olekaan enää aivan elinkaarensa huippukunnossa on se silti vielä hyvin viihtyisän näköinen. Kattoremonttikin on tehty muutama vuosi aiemmin ja siinä ei edes säästelty, kun palkattiin ihan oikea kattofirma tekemään uusi saumapeltikatto. Talo näyttää ihan tavalliselta talolta, kun sitä katselee hämärässä kadulta. Talo kätkee kuitenkin sisäänsä monta tarinaa, joita sen asukkaat luovat päivittäin.

Talossa on vain yksi rappukäytävä. Eteisaulassa on vaaleanruskea käytävämatto. Se on ostettu ehkä 15 vuotta sitten tai ehkä 20 vuotta sitten. Se on päällisinpuolin vielä ihan käypäisen näköinen, mutta sen alapintaan joskus tehtaalla puhallettu kumipinnoite on jo kuivettunut ja varissut pois. Käytävän seinät on maalattu pari vuotta sitten ja hallituksen puheenjohtaja halusi välttämättä laitattaa puoleen väliin seinää boordinauhan. Arvattavissahan se oli, että paperinen boordinauha ei tulisi ehjänä kerrostalon käytävässä kestämään kovinkaan kauan, mutta Rouva Ripaskainen oli ollut peräänantamaton ja saanut tahtonsa läpi, koska oli puheenjohtaja. Hän tituleerasi itseään kyllä useassakin yhteydessä ihan toimitusjohtajaksi, mutta suotakoon se hänelle – mitäpä haittaakaan siitä olisi. Joka tapauksessa käytävien harmaita seiniä koristi paperinen boordinauha, jossa oli vaaleanpunaisia kukkia.

Rouva Ripaskainen oli siis toimitusjohtaja. Hän asui tietenkin ylimmäisessä kerroksessa asunnossa numero 12. Hänen mielestään ylimmän kerroksen asunnot olivat arvokkaimpia – ihan vaan sen vuoksi, että niistä oli parhaimmat näköalat. Sekasorronkuja 7 sijaitsi keskustan laidalla

ja eihän ne näkymät kovin kummoiset olleet vaikka olisi katolle kiivennyt. Pohjoiseen kun katsoi, niin näkyi ravirata puiden takaa, etelässä taas ihan tavallisia taloja. Länteen ja itään ei ikkunoita ollut kellään.

Ripaskaisen asunto oli pyhä paikka. Sinne ei saanut tulla edes talonmies ilman, että Ripaskainen olisi ollut itse paikalla. Asunto oli siisti ja sisustettu uusimpien trendien mukaisesti. Valkoiset huonekalut, lipastot ja pikkupöydät jäljittelivät vanhaa maalaisromanttista tyyliä. Pienen koristelipaston päällä seisoi harmaa norsupatsas. Kahvinkeitin, vedenkeitin, leivänpaahdin ja mikroaaltouuni olivat hankittu samaan aikaan. Ne olivat kaikki sävyihin sopivia – valkoisia. Toimitusjohtajan asunto oli hyvin pelkistetty ja siisti. Hyvin ilmeetön. Melkein kuin halpa kopio kalliista sisustuslehden kuvasta. Toisaalta, eihän sillä ole mitään väliä miten ihmiset sisustavat, kallisti vai edullisesti, vaan pääasiahan kuitenkin on, että jokainen viihtyy kodissaan.

Ripaskaisen kanssa samassa neljännessä kerroksessa asui Rääkynäisen pariskunta asunnossa 10, sekä opiskelija Ulla asunnossa 11. Jokaisessa kerroksessa oli rappukäytävän katossa yksi valaisin, jonka muovinen kupu oli kellastunut niin, että valo hädin tuskin pääsi läpi. Valaistuksen uusimista oli mietitty ja Ilmari Isännöitsijä oli pyytänyt tarjouksia sähköasentajilta, mutta Ripaskainen oli pitänyt huolen siitä, että taloyhtiön rahoja ei hassata turhuuksiin. Joka tapauksessa valoa oli kuitenkin sen verran käytävässä, että postinkantaja näki laittaa postit oikeisiin luukkuihin ja asukkaat laittaa avaimen lukkoonsa.

Ulla opiskelija oli hiljainen tyttö. Vaikka Ulla oli asunut talossa jo vuoden, ei juuri kukaan ollut jutellut paljoakaan hänen kanssaan. Ullan saattoi nähdä yleensä ikkunasta, kun Ulla oli pää painuksissa kulkemassa tien päähän bussipysäkille. Jos Ulla tuli vastaan käytävässä, hän painoi päänsä alas ja kurkisti varovasti kulmakarvojensa alta vastaantulijaa, jos tämä häntä tervehti. Ulla oli outo lintu monen naapurin mielestä. Toisaalta

Kertomus As Oy Sekasorronkuja 7:n joulukuusta. Kirjassa kerrotaan kalenterimaisesti tapahtumat joka päivältä aina odotettuun jouluaattoon saakka. Tälle aikavälille mahtuu uskomattoman paljon kakenlaista, palaneita joulutorttuja, vesivahinkoja ja jopa lohikäärme eteisessä. Vaikka taloyhtiö ei ole kovin suuri, asukkaita on kaikenlaisia ja ehkäpä lukija voi löytää itsensä jostakin kirjan henkilöstä. Tarina ei ole tosi - mutta se voisi olla.

9 789528 006299

BoD™ BOOKS on DEMAND

www.bod.fi